

ת"פ 47346/10-13 - מדינת ישראל נגד איסלם זגל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47346-10-13 מדינת ישראל נ' זגל

לפני
בעניין: כבוד השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל

נגד
איסלם זגל

גזר דין

הרקע:

הנאשם שלפניי הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.

על פי המפורט בהכרעת הדין, ביום 20/10/2013 בסמוך לשעה 17:00 הבחינו שוטרים כי הנאשם עוקב אחר מסלול נסיעתם. קצין משטרה ניגש לנאשם, וביקש ממנו לדומם מנוע ולהציג תעודת זהות. הנאשם סרב להיענות לקצין וקילל אותו. קצין המשטרה הכניס חלק מגופו לרכב הנאשם, במטרה לדומם את המנוע. בתגובה לכך בעט הנאשם בבטנו של השוטר באמצעות ברכו, וניסה להכות אותו באגרופו.

לאחר מתן הכרעת הדין הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו בת"פ 44771-01-13 וצירפו. לאור זאת הורשע הנאשם גם בעבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין ובעבירה של נהיגה בחוסר זהירות לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן הנ"ל, ביום 1/12/2009 בסמוך לשעה 17:00 הסיע הנאשם תושבי שטחים מבלי שהיו בידיהם אישורי שהייה בישראל כדין. בתמורה שילמו הנוסעים לנאשם סכומי כסף שונים. שוטרים הורו לנאשם לעצור, אך הוא לא שעה להוראתם, אלא הגביר את מהירות נסיעתו, השתולל ועקף אוטובוס תוך חציית קו הפרדה רצוף.

לבסוף, כאשר השוטרים עצרו את רכב הנאשם, ברחו ממנו שלושה מנוסעים, ונתפסו במקום שבעה נוסעים שוהים בלתי

חוקיים. הנאשם פתח את דלת הרכב בזמן שאחד השוטרים ניגש אליו, וכתוצאה מכך השוטר נהדף אל הכביש ונפל. בהמשך, הנאשם התנגד למעצר באמצעות דחיפות ובעיטות בשוטר.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם עונש של 13 - 14 חודשי מאסר, מאסר על תנאי וקנס, וכן להפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו.

בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה כי הנאשם פגע בשלמות גופו של אדם, בשלטון החוק ובאפשרות של אוכפי החוק לבצע את תפקידם, וכן סיכן את הציבור בישראל. לטענתה, הנאשם ביצע את עבירת הסעת שוהים הבלתי חוקיים בתחום ולאחר תכנון, והסיע מספר לא מבוטל של שוהים כאמור.

המאשימה טענה כי מתחם הענש ההולם למעשה תקיפת השוטר שביצע הנאשם נע בין 4 חודשי מאסר בפועל לבין 8 חודשי מאסר בפועל, ולמעשה העבירה בתיק שצירף בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר.

עוד טענה המאשימה כי העונש המתאים לנאשם מצוי במרכז מתחמי הענישה, וזאת בהתחשב בנסיבות המלמדות על מסוכנות הנאשם, הצורך בהרתעתו ובהרתעת הרבים, עברו הפלילי והתעבורתי והודאתו באישום שצורף.

ההגנה מצדה ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות ומאסר על תנאי.

בטיעוניה לעונש הדגיש הסנגור כי הנאשם הורשע בעבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים שלא בנסיבות מחמירות, ובנהיגה בחוסר זהירות ולא בנהיגה פוחזת.

הסנגור טען כי הנאשם הינו צעיר בן 28 אשר לא ריצה עונש מאסר ולא ביצע עבירות פליליות, אלא במהלך תקופה קצרה. הנאשם סבר שהאישום בת.פ. 44771-01-13 צורף לתיק בו הורשע ביום 25/6/2012 בבית משפט השלום ברמלה, ואם כך היה הדבר, העונש שהיה מוטל עליו בסופו של יום לא היה שונה.

הסנגור הפנה לכך שכתב האישום בת.פ. 44771-01-13 הוגש כחצי שנה לאחר שניתן גזר הדין נגד הנאשם בבית המשפט ברמלה, וכ-4 שנים לאחר ביצוע העבירה, ולפרק הזמן העולה על 5 שנים שחלף מאז שביצע הנאשם את העבירה ועד היום.

הסנגור הוסיף וטען כי הוא מאמין בחפותו של הנאשם, על אף הכרעת הדין המרשיעה שניתנה נגדו בתיק זה. לסברתו, אין זה אלא טבעי שבנסיבות אלה הנאשם לא ייקח אחריות על מעשיו לפני שירות המבחן.

עוד ציין הסנגור כי הנאשם שוחרר ממעצר ביום 7/11/2013, ומאז ואילך הוא מצוי במעצר בית מלא. כתוצאה מכך הנאשם סובל קושי כלכלי, ועל מנת לפרנס אותו ואת 3 בנותיו עליו להיעזר במשפחתו. כמו כן, לנאשם נגרמו בעיות רפואיות והיה עליו לעבור ניתוחים.

עוד טען הסנגור, כי עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם אינו בר הפעלה, ומכל מקום הפעלתו נתונה לשיקול דעת בית המשפט מנימוקים שיירשמו, שכן זה ניתן בכפוף לכך שהנאשם יעבור עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, ולא עבירה של תקיפת שוטר אותה עבר הנאשם.

הסנגור הדגיש את האמור בתסקיר שירות המבחן כי הטלת עונש מאסר על הנאשם עלולה לחשוף אותו לאווירה קשה ושליטת בתוך כותלי בית הכלא, וזו יכולה להחריף דפוסים בעייתיים הקיימים אצלו.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה ענפה בה הוטלו עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות לעבירות, אשר על פי הנתען, הינן חמורות יותר מאלה שביצע הנאשם.

הנאשם בדבריו לבית המשפט טען כי מאז שהתחתן הוא "לא עושה שטויות". כמו כן, הלן הנאשם על כך שכתב האישום שצורף הוגש נגדו רק לאחר שנגזר דינו בהליך הקודם.

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן פירט בתסקירו את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, נסיבותיו האישיות, קשייו, אופי חשיבתו והתנהלותו ועברו הפלילי. שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על המעשים בגינם הורשע, וטען כי הסכים לבקשתם של מספר אנשים להסיע אותם ללא תמורה, ללא כל כוונת רוח או מטרה פלילית. שירות המבחן ציין נסיבות המלמדות על גורמי סיכון להמשך מעורבותו בפלילים. יחד עם זאת, מצא כי קיימות נסיבות המלמדות על סיכוי למניעת מעורבות נוספת בפלילים. כך, הנאשם מבטא חששות ודאגה מתוצאות ההליך המשפטי, לא קיימים נגדו תיקים נוספים והוא לא הפר את תנאי השחרור.

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מוחשי של מאסר בעבודות שירות בשילוב עונש מאסר על תנאי. שירות המבחן המליץ שלא להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל ממש, על מנת שלא לחשוף אותו לאווירה הקשה והשלילית השוררת בתוך כותלי הכלא, אווירה העלולה להחריף דפוסים בעייתיים הקיימים אצלו.

דין ומסקנות:

בהתאם להוראת סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה אפוא על בסיס המבחנים הנ"ל, ולא על יסוד

סעיפי העבירה שיוחסו לנאשם בכתב האישום ובהם הורשע. העובדה שלנאשם יוחסו עבירות פחותות בחומרתן תובא בחשבון במסגרת קביעת העונש המתאים לו.

מתחם העונש ההולם למעשה העבירה בת.פ. 47346-10-13:

תקיפתו של שוטר פוגעת ביכולתם של גורמי אכיפת החוק לבצע את תפקידם, בשמירה על הסדר הציבורי, בביטחון הציבור ובעקרון שלטון החוק וכיבודו (ע"פ 6040/13 **מדינת ישראל נ' בחוס נעמאן** 19/3/2014). הנאשם, אשר בעט באמצעות ברכו בקצין משטרה, וניסה להכותו באגרופו, הכל על מנת להכשיל את קצין המשטרה במילוי תפקידו, פגע בערכים המוגנים הנ"ל פגיעה של ממש תוך שביטא תעוזה וזלזול בשלטון החוק ובנציגיו.

נסיבות העבירה מלמדות כי הנאשם ביצע את מעשיו שלא לאחר תכנון מראש, אלא בעקבות הוראות שקיבל מקצין המשטרה, להן סירב להישמע.

הנאשם ביצע את מעשה העבירה לבדו, והוא האחראי הבלעדי לביצועה.

הנזק שהיה הצפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה משתרע גם אל עבר פגיעה גופנית בקצין המשטרה, פגיעה בבריאותו ובשלמות גופו. אמנם, בסופו של דבר הנאשם לא הצליח להכשיל את השוטר ולא גרם לו לחבלה. אולם הדבר לא היה בשל חרטתו של הנאשם, אלא בשל כך שעלה בידי קצין המשטרה לחמוק מאגרופו ולהתגבר עליו.

בנסיבות הנ"ל, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (ראו: רע"פ 1860/07 **נחמני נ' מדינת ישראל** 14/6/2007, ת"פ (י-ם) 4320-09 **מדינת ישראל נ' עווד** 6/5/2013 ת.פ. (י-ם) 54749-09-14 **מדינת ישראל נ' אבו גנאם** 11/12/2014) אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין מאסר בפועל לתקופה שאינה ארוכה, לבין 8 חודשי מאסר בפועל (רף הענישה העליון נקבע לאור עמדתה העונשית של המאשימה, ומאחר ובית המשפט אינו שם עצמו קטגור).

מתחם העונש ההולם למעשה העבירה בת.פ. 44771-01-13:

הערכים המוגנים על ידי חוק הכניסה לישראל הינם ריבונותה של מדינת ישראל ושמירה על שלומם וביטחונם של אזרחי המדינה.

בפסיקה נקבע כי בכל הנוגע לעבירות הקשורות בכניסתם של שוהים בלתי חוקיים משטחי האזור לישראל, יש לשמור מדיניות ענישה מחמירה. עם זאת, כל מקרה יוכרע בהתאם לנסיבותיו ובהתאם לטעמים ולתכליות של מדיניות הענישה שנקבעה (פסקה 16 ל- רע"פ 3674/04 **מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל** 12/2/2006).

בית המשפט העליון קבע כי יש להבחין בין אדם המסיע 6 שוהים בלתי חוקיים ומעלה, לבין אדם המסיע עד 5 נוסעים

כאמור. בעוד בצדה של הסעתם של עד 5 נוסעים נקבע בסעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל עונש מרבי של שתי שנות מאסר, בצדה של עבירה של הסעת 6 תושבים זרים או יותר נקבע עונש מרבי של 3 שנות מאסר (סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק האמור). בית המשפט העליון הוסיף וקבע כי מתחם העונש ההולם למסיעים בנסיבות מחמירות צריך להיות בין 5 חודשי מאסר בפועל לבין 15 חודשי מאסר בפועל (ע"פ 2789/13 **מדינת ישראל נ' חמדי** 4/8/2013, בפסקה י"א לפסק הדין).

הנאשם הסיע ברכבו תמורת בצע כסף לכל הפחות 7 שוהים בלתי חוקיים, אשר אין בינו לבינם היכרות מוקדמת, ולא היה בידו מידע אמין בדבר תכלית כניסתם לישראל. נסיבות אלו מלמדות כי הנזק שהיה צפוי מביצוע העבירה אינו מבוטל כלל ועיקר.

הנאשם לא ציית להוראת שוטר לעצור את רכבו, ופתח בנסיעה פרועה, במהלכה עקף אוטובוס תוך חציית קו הפרצה רצוף. בכך סיכן הנאשם אותו עצמו, את 10 הנוסעים ברכבו, את נוסעי האוטובוס ואת המשתמשים האחרים בדרך.

הנאשם לא הסתפק בכך, ומשנעצר על ידי השוטרים הוא הדף אחד מהם והפילו ארצה, והתנגד למעצר תוך שהוא דוחף את אחד השוטרים ובוטט בו. על הפגיעה בערכים המוגנים בשל מעשה זה עמדנו לעיל.

בנסיבות הנ"ל, בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 3674/04 הנ"ל, ע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** 10/7/2008, ע"פ 1941/09 **עלאדין נ' מדינת ישראל** 26/3/2009, ע"פ (י-ם) 4504/09 **מדינת ישראל נ' סלימה** 22/9/2009, ע"פ (י-ם) 11091-04-15 **שלודי נ' מדינת ישראל** 12/7/2015), בעמדתה העונשית של המאשימה ובכך שבית המשפט אינו שם עצמו קטגור, אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם:

באשר לעונש המתאים לנאשם יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הודאתו בעובדות כתב האישום בת.פ. 44771-01-13, את הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, את פרק הזמן הרב שחלף מאז האירוע מושא ת.פ. 44771-01-13 הנ"ל ועד הגשת כתב האישום, ומאז ועד היום. יש לזכור כי אלמלא היתה המאשימה משתתפת ארוכות בהגשת כתב האישום, היה באפשרותו של הנאשם לצרפו להליך הקודם שהתנהל נגדו. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהכרעת הדין ניתנה עוד ביום 26/3/2014, ומאז נדחו הטיעונים לעונש מספר פעמים, לרוב בשל התנהלות ההגנה. בנוסף, אילו ביקש הנאשם לצרף את האישום, היה עליו שלא לשקוט על שמריו, אלא לפעול מיוזמתו לשם כך. כמו כן, יש להביא בחשבון את מעצרו של הנאשם למשך חודש ימים, את פרק הזמן הממושך ביותר בו שהה במעצר בית, את העובדה שיוחסו לו עבירות של הסעה שלא בנסיבות מחמירות ונהיגה בחוסר זהירות בלבד, כנ"ל, ואת נסיבותיו האישיות והרפואיות, כפי שפורטו בתסקיר ובטיעוני ההגנה לעונש.

לחובתו של הנאשם עומד עברו הפלילי הכולל עבירות קודמות של הסעת שוהים בלתי חוקיים והפרעה לשוטר, העובדה

שתקף את קצין המשטרה בזמן שתלוי ועומד נגדו כתב אישום בשל הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, והימנעותו מלהביע חרטה וליטול אחריות מלאה על מעשיו, כמפורט בתסקיר שנערך בעניינו. יודגש כי שירות המבחן ציין שהנאשם נמנע מליטול אחריות על העבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים, בניגוד לטענת ההגנה כי הוא אינו נוטל אחריות רק על העבירה של תקיפת שוטרים. עם זאת מובהר כי העובדה שהנאשם בחר לכפור באשמה של תקיפת השוטרי וניהל הוכחות בעניין לא תיזקף לחובתו.

עברו התעבורתי של הנאשם אמנם עשיר, אך הוא אינו כולל עבירות שיש בהן להצדיק החמרה בענישה במסגרת הליך פלילי זה.

לאור כל האמור נראה לי כי העונש המתאים לנאשם מצוי במרכזו של כל אחד ממתחמי הענישה הנ"ל, אולם העונש המתאים בשל מעשה הסעת השוהים הבלתי חוקיים מצוי בחלק נמוך יותר של מתחם העונש ההולם, בעוד מעשה תקיפת השוטרי מצוי בחלק גבוה יותר של המתחם.

בנסיבות העניין, ובשל הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום שצורף על ידו, מצאתי לגזור עליו עונש כולל לשני האירועים.

אשר למחלוקת שנתגלעה בין הצדדים בנוגע להפעלת המאסר המותנה, אני מקבל את עמדת המאשימה. כפי שנקבע בהלכה הפסוקה, המבחן להפעלת מאסר על תנאי אינו טכני-פורמלי, אלא ענייני מהותי. על בית המשפט לבחון האם התנהגותו הפלילית של הנאשם, בגינה הורשע, מקיימת הלכה למעשה ובאורח מהותי את יסודות עבירת התנאי. במקרה זה יופעל התנאי גם אם אין זהות טכנית בין העבירות על פי מספרי סעיפי העבירות בספר החוקים (בג"צ 3315/04 שטרית נ' בית המשפט המחוזי בירושלים פ"ד ס(2) 425, 413). התנאי יופעל אפוא כל אימת שהעבירות בהן הורשע הנאשם מכילות גרעין זהה לאחת מעבירות התנאי, או שעבירת התנאי נבלעת בתוך העבירה הנוספת שבוצעה על ידי הנאשם (רע"פ 2472/15 שורצמן נ' מדינת ישראל 21/5/2015). אין ספק, כי עבירת התנאי העומד נגד הנאשם, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, נבלעת בעבירה של תקיפת שוטרי בה הורשע בהליך זה. משכך, יש להפעיל את עונש המאסר המותנה התלוי נגדו.

לאור הקושי הכלכלי אליו נקלע הנאשם בשל שהותו הממושכת במעצר בית, ולנוכח משכו של המאסר המוטל עליו, לא יוטל קנס.

אני דן אפוא את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 11 חודשים בקיזוז ימי מעצרו מיום 20/10/2013 ועד ליום 7/11/2013. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים ביום 26/7/2015 עד לשעה 9:00.

2. אני מורה על הפעלת עונש מאסר למשך 6 חודשים כפי שנפסק על תנאי על ידי בית משפט השלום.

ברמלה בת.פ. 12-05-26496 ביום 25/6/2012, לריצוי באופן מצטבר.

סה"כ ירצה הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל, בקיזוז ימי מאסרו כנ"ל.

3. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור איזו מהעבירות בהן הורשע, למעט עבירה של נהיגה בחוסר זהירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד המתייצבים.